

Egresits Ferenc

SÓ és VILÁGOSSÁG!

Kedves Testvérek! Nagyapámmal nagyon szoros kapcsolatban álltunk egymással. Bár másik irányban lakott, de amikor csak tehettem úgy mentem haza az iskolából, hogy beugrottam hozzá néhány percre. Mivel nagybátyám állatokat tartott, ezért édesanyám nagyon nem örült ezeknek a kitérőknek. Nagyapámat az oroszok az úgynevezett „felszabadítás” során szó szerint megnyomorították: több lövéssel megsebesítették, így csak házon belül és mankóval tudott közlekedni. Édesanyám szüleinek házában laktunk és nagyon fájt, hogy ebből semmit sem tudok nagyapámnak megmutatni. Így volt ez akkor is, amikor építkeztünk. Emlékszem mindig kitaláltam valamit, hogy miként tudna eljutni hozzánk. Nagyapám átérezte jó szándékomat és egyben tehetetlenségemet is, ezért a következőt javasolta: *tudod, mennyire szeretem a friss vizet, ami az utca végén lévő kútból folyik. Ha erre jársz, ebben a pici üvegben hozd nekem belőle.* Mi sem volt természetesebb. Az utcában azonban komoly veszélyek leselkedtek, főként a gyerekekre. Lakott ott egy bácsi, aki meg volt róla győződve, hogy minden egyes arra járó gyerek azonos azokkal, akik heccből időnként végig karistolták a falát. A kapu nélküli udvarban tartott és minden járóelőre, de főként gyerekekre, nagy csaholással kirohanó kutya sem erősítette a bátorságomat. Nem beszélve arról a beteg fiatalemberről, aki rendszerint minden gyermeket megkergetett, mert csak azt tudta, hogy gyerekek csúfolták a legutóbb is. Mondanom sem kell, hogy egyedül ezt az utcát eddig mindig nagy ívben elkerültem. De a megbízatás megváltoztatott, nagyapámnak tett szolgálat során, bátran dacoltam a legnagyobb kihívásokkal is. Később szerencsére és a legnagyobb örömömmre a felnőttek megszervezték nagyapám látogatását mindkét házban. Ezek a gondolatok jutottak eszembe, amikor a mai evangéliumot olvastam.

Jézus meghirdeti a nyolc boldogságot, majd látja, hogy mindez mennyire távoli nemcsak hallgatóitól, követőitől, de még tanítványaitól is. Úgy jár, mint az új tanár, akit elkap a hév, az anyag szépsége, és mire észbekap már szinte a teljes osztályt elvesztette. Akkor gyorsan visszafogja magát és néhány szóban összefoglalja a korábban mondottakat érthető és felfogható formában. Nehéz a nyolc boldogság megértése? Elég, ha ennyit megjegyeztek és ezt meg is teszik: „Ti vagytok, a föld sója!” „Ti vagytok, a világ világossága!”

„Ti vagytok, a föld sója!” „Ti vagytok, a világ világossága!” Ezek a fogalmak, amelyeket Jézus a hegyen hirdet a tanítványoknak, erős pozitív töltéssel rendelkeznek, és a tanítványok arra a következtetésre jutnak általuk, hogy azok legyenek, akik. Só és világosság anélkül, hogy elrejteneék fényüket vagy elveszítenék ízüket.

A föld sójának lenni az evangélium nyelvezete szerint azt jelenti, hogy az Istenhez való hűség jeleivé kell válnunk. Istenhűség pedig a valóságban olyan, amelyet képtelenség elveszíteni. **A világ világosságának lenni azt jelenti, hogy mindenkinek az igazodási pontjává válunk, akik életük sötétségében és a világ szomorú eseményei között tengetik napjaikat.** Jeruzsálemnek és a benne felépített templomnak a bibliai hagyományban ez a szerepe: minden nép számára vonatkozási, fénylő pontként létezni. Most már ez a tanítványok elsődleges feladata, nem egy várossá, vagy kivételezett helylé, hanem a szeretet cselekedeteivel fénylő ponttá válni a történelemben, minden helyen és időben ahol jelen vannak, így ma is.

Egy este a plébániai felnőtt hittanos csoporttal ezt a Szentírási szakaszt olvastuk és róla elméltünk. Megkérdeztük, hogy ezek a szavak érvényesek-e napjainkban? Alapvető kérdésként az merült fel, hogy Jézus a XXI. századi tanítványaival kapcsolatban kijelenti-e: „*Ti vagytok, a föld sója!*” „*Ti vagytok, a világ világossága!*” Mindenki arról kezdett beszélni, hogy ilyenek a misszionáriusok, akik a világ különféle helyein készek életüket kockáztatni és áldozni hitükért. Igen! Rendben! De mi van velünk, megkeresztelt, katolikus, konkrét mai emberekkel? Hányszor, de hányszor hozzuk fel mentséggként: ma nem lehet! Pedig a **só pont az ízetlenségben só!** A **világosság a leginkább a sötétségben fény!** A kérdésre adandó válasz tehát nem az, hogy milyen a világ, a társadalom, közösségünk, családunk. Hanem az, hogy *ki vagyok én?* Só vagyok? Világosság vagyok?

A föld sója, Isten hűségének tanúja. A világ világossága, hivatkozási pont azoknak, akik még Istent keresik. Aki pedig ezt vállalja, az a legnagyobb biztatást és bátorságot attól kaphat, aki az emberek számára só és világosság: Jézus. Ő a világ világossága, és ő az, aki a kereszten hűséges maradt Isten szövetségéhez, amelyet az emberekkel kötött, még akkor is, amikor sötétség borult az egész földre.

Amikor Jézus így szól: "Ti vagytok, a föld sója! Ti vagytok, a világ világossága!", tudatában van annak, hogy a világ telve van sötétséggel és erőszakkal, és pont ezért hisz azokban az emberekben, akiket tanítványává választott, annak ellenére, hogy az emberi határok veszik körül őket. A világ sok sötét zónájának, az embereken kívül és belül, szüksége van világosságunkra és sónkra, ami nem más, mint Jézus világossága és sója bennünk. Mennyi vigaszt hordoznak Szent Pál apostol szavai: „*Gyöngeségem tudatában félve és nagyon elfogódva mentem hozzátok.*” Ki az, aki a "Ti vagytok, a föld sója! Ti vagytok, a világ világossága!" felszólítás kapcsán ne gondolna saját határait, korlátait, kicsinységére. Nem a tökéletes megoldásra kell törekednünk, hanem azt kell tennünk, amit a bennünk lakó Krisztus szeretne tenni, itt és most. Kaszap István írja naplójában: „*Ha nem lehetek csillag az égen, leszek egy kis mécses a házban, aki legalább ott, ottthon világít!*”.

Napjainkban divatos két véglet köré csoportosítani az embereket: akiktől semmit sem várunk, és akiktől csak a tökéleteset fogadjuk el. *Szent Pál gondolatait izlelgetve érdemes átgondolni egymás iránti /szülők, gyermekek; tanítók, tanulók; hívők, nem hívők; megkeresztelték, gyakorló hívek; papok, laikusok; idősek, fiatalok/ elvárásainkat.* Mi lenne, ha egymás gyöngeségeinek dacára nem akarnánk másról tudni egymás közt, „csak Jézus Krisztusról, a megfeszítettről”.

Ha elveszítjük bizalmunkat Isten iránt és arra gondolunk, hogy mai evangéliuma semmit sem változtat meg, valóban olybá tűnhet, mintha kidobnánk az utcára az ízet vesztett sót, és mintha egy fontos világító pontot elrejténénk, ahelyett, hogy a magasba emelnénk. **Úgy kell hallgatnunk a tanítványoknak mondott szavakat, hogy voltaképpen hozzánk is szólnak, személyesen és közösen egyformán.** Jézus bizalmának a jele, aki ma is hisz bennünk: most velünk ízesíti a földet és általunk világítja be a világot.

Nagyapám pontosan átérezte, hogy mit szeretnék. Olyant kért, ami nemcsak a vágyamat, nyugtalanságomat csillapította, de képessé tett félelmem, gyengeségem legyőzésére: Jézus is így szól: Sok nektek a nyolc boldogság titkának megértése? Elég, ha megteszitek, amit ma kinéztek belőletek: „**Ti vagytok, a föld sója!**” „**Ti vagytok, a világ világossága!**”

Szent-Gály Kata: Só és világosság

Csak egy parányi mécsessé lenni, mely bevilágít egy szobát.

Csak egy szál deszka - híddá lenni, mely szakadékot ível át.

Csak egy kanálka mézzé lenni, legyen az élet édesebb.

Csak egy segítő kézzé lenni, mely teszi azt, amit lehet.

A föld sóinak imája

Hálát adok, Uram, hogy megízésíted életemet,
és ezáltal én is só lehetek.

Hálát adok, hogy mindennap meghívsz erre.

Köszönöm, hogy nem engeded elveszítenem

azt az egyedi ízt,

amivel megajándékoztad életemet.

Nem akarok ízetlenné válni,

hogy eltapossanak az emberek.

Add, Uram, hogy felismerjem,

hol kell sóvá válnom.

Ajándékoz meg nyitott szívvel,

készséges lélekkel és bátor tetterővel,

hogy ezt a hivatásomat teljesíteni is tudjam

mindenütt, ahová rendelsz.

Adj nekem, Uram, „tartós ízt”,

szabadságot és örömet ebben a hivatásban.

Segíts, hogy ne csak, én lehessek só,

hanem közösségeink is,

az Egyház is sóvá váljon.

Így építsd tovább bennünk,

köztünk és általunk országodat.

Amen. /<https://www.szepi.hu/>